

tanácsi rendelet 13. cikke (1) bekezdésének p) pontjában szereplő fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az nem jelölheti sem az élőállat-nagykereskedő és az állattenyésztő között létrejött ügyletet, sem magát az élőállat-nagykereskedőt, ily módon az e rendelkezésben előírt eltérés nem terjeszthető ki az élő állatokat a gazdaságokból közvetlenül a helyi vágóhidakra szállító járművekre.

(¹) HL C 221., 2018.6.25

A Bíróság (első tanács) 2019. február 12-i ítélete (a Rechtbank Amsterdam [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — A TC ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása

(C-492/18. PPU. sz. ügy) (¹)

(Előzetes döntéshozatal — Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés — 2002/584/IB kerethatározat — Európai elfogatóparancs — 12. cikk — A személy fogva tartása — 17. cikk — Az európai elfogatóparancsot végrehajtó határozat meghozatalára irányadó határidők — A fogva tartásnak az elfogást követő 90 nap után hivatalból való felfüggesztését előíró nemzeti jogszabály — Összhangban álló értelmezés — A határidők nyugvása — Az Európai Unió Alapjogi Chartája — 6. cikk — A szabadsághoz és biztonságához való jog — A nemzeti jogszabály eltérő értelmezései — Egyértelműség és előreláthatóság)

(2019/C 131/19)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Rechtbank Amsterdam

Az alapeljárásban részt vevő fél:

TC

Rendelkező rész

Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint amelyről az alapügyben szó van, amely általános és feltétlen kötelezettséget ír elő arra vonatkozóan, hogy a valamely európai elfogatóparancs értelmében keresett és elfogott személyt az elfogásától számított 90 napos határidő leteltével szabadon kell bocsátani, akkor, ha fennáll e személy szökésének igen komoly veszélye, amelyet megfelelő intézkedések meghozatalával nem lehet elfogadható szintre csökkenteni.

Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 6. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti ítélkezési gyakorlat, amely lehetővé teszi, hogy a keresett személyt e 90 napos határidő leteltét követően is fogva tartsák e nemzeti rendelkezés azon értelmezése alapján, miszerint az említett határidő nyugszik, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy dönt, hogy vagy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt az Európai Unió Bírósága elé, vagy megvárja a valamely más végrehajtó igazságügyi hatóság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemre adott választ, vagy pedig elhalasztja az átadásról való határozathozatalt azzal az indokkal, hogy a kibocsátó tagállamban fennállhat az embertelen vagy megalázó fogvatartási körülmények tényleges veszélye, amennyiben ezen ítélkezési gyakorlat nem biztosítja az említett nemzeti rendelkezésnek a 2002/584 kerethatározattal való összhangját, és olyan eltérő értelmezéseket tartalmaz, amelyek különböző fogvatartási időtartamokhoz vezethetnek.

(¹) HL C 381., 2018.10.22.